

Předehra:

Měsíc bledou nocí pluje tiše dál
pod sosnou když večer usínám.
Srdce které bloudí jež přírodě volá
stará sosna k vám teď promlouvá.
Ten kdo ve svém srdci bolest mívá
v útěchu mu stará sosna kývá.
Přátelé. Poslyšte píseň o staré, staré sosně,
která v korunách větví tiše šumí, tiše zpívá.

1. Na stráni, tak opuštěná
stála stará sosna.
Když jsem já tam pod ní ležel
zpívala mi do sna.
Sama už dávno stála, jen vítr si s ní hrál,
kamaráda snad též měla, člověk jí ho vzal.

R: Můj starý brachu, tebe noc až skryje,
zpívej mi chvilku jen staré melodie,
|: my dva jsme staří, a to zmanená,
že naše srdce jsou už zlomená :|

2. Mrtvá je ta stará sosna, vichřice jí stála,
jenom pahýl je místo ní, tam, kde ona stála.
Bledá noc na nás už kýva, vláha padá na říčku
a já tady smuten sedím, zpívám si písničku.

R: